

kování kapitálu, jest u autodrožkáře převládající částí celkového výnosu živnosti ona, jež připadá na jeho šoférskou činnost. Aby mohl autodrožkář čeliti soutěži kapitalistických podniků, nemůže v pravidelných případech používati chatrnějšího a proto levnějšího vozidla než ony. Má-li, jak doličeno, ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. ten smysl a účel, že drobnému živnostníku nemá býti odňata možnost, provozovati dále svou živnost v dosavadním rozsahu, a schopnost soutěže, nemůže býti třeba vyšší cena jediného automobilu, používaného v drožkářské živnosti, překážkou jeho nezabavitelnosti.

Čís. 7622.

Předpis Šu 110 obč. zák., že opětne spojení manželů soudem rozvedených musí býti oznámeno řádnému soudu, je předpisem pouze pořádkovým žádnou sankcí neozbrojeným. Pouhým návratem soudně rozvedených manželů k soužití je rozvod odčiněn.

(Plenární usnesení ze dne 14. prosince 1927, Pres: 719/27.)

Rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 21. ledna 1925, Rv II 899/24, čís. sb. n. s. 4583, byla vyslovena zásada: »Předpis § 110 obč. zák. není pouhým předpisem pořádkovým, nýbrž předpisem hmotného významu, neboť rozvod pozbývá právních účinků právě a jedině soudním oznámením, že manželé se opět spojili. Na tom, zda se vskutku spojí, nezáleží.« V rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. února 1926, R I 148/26 čís. sb. n. s. 5782 bylo vysloveno: »Ohlášení obnovy manželského společenství dle § 110 obč. zák. jest věci řízení nesporného. Ohlášení musí učiniti oba manželé, skutečné obnovení manželského soužití a oznámení jednoho z manželů nestačí.« Při poradě dne 24. května 1927 ve věci Rv I 1858/26 dospěl senát k názoru, že k tomu, by nastaly právní účinky opětného spojení rozvedených manželů a manželství platilo za nerozvedené, není nutně třeba, by soudu bylo učiněno o opětném spojení oznámení. Vzhledem k tomuto rozporu přikázal první president spornou otázku: »zda k tomu, aby nastaly právní účinky opětného spojení a manželství platilo za nerozvedené, jest nutno, by bylo soudu učiněno oznámení o opětném spojení«, plenárnímu senátu, jenž ji zodpověděl, jak obsaženo v právní větě.

D ů v o d y:

Otázka, o niž tu jde, nebyla z počátku sporna. N a u k a uznávala jednomyslně, že oznámení opětného spojení rozvedených manželů jest nevyhnutelnou podmínkou toho, by právní účinky rozvodu byly odčiněny a rozvedení manželé nadále opět byli pokládáni za nerozvedené. Tak Dolliner, Eherecht, III. svazek, str. 193 a jeho pojednání v Zeitschrift für österreichische Rechtsgelehrsamkeit 1828, II. svazek, str. 238, Winni-

warer, österreichisches bürgerliches Recht, I. díl, str. 289, Harum v Haimperl's Vierteljahrschrift str. 64, Dr. Eduard Rittner, österreichisches Eherecht, 1876, str. 336, Dr. Josef Freiherr von Anders, das Familienrecht, 1887, str. 78, Krainz-Pfaff, System des allgemeinen österreichischen Privatrechtes, druhé vydání, 1894, II. sv., str. 370, a třetí vydání, 1899, II. sv. str. 430, a Stubenrauch, Kommentar zum österreichischen allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuche, sedmé vydání, 1896, při § 110. Oproti této nauce dal první Neumann-Ettenreich v Ger. Zeit. čís. 20 pro rok 1895 výraz opačnému mínění, že předpis, že opétné spojení musí býti oznámeno soudu, znamená jen předpis pořádkový, nikoli však konstitutivní, takže od něho nezávisí právní účinky opětného spojení. Novější nauka přidržela se z převážné části názoru Neumanna-Ettenreicha. Tak Anders, Grundriss str. 20, Stubenrauch, Kommentar zum österreichischen allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuche, osmé vydání I. díl z roku 1902, Krasnopolski: Oesterreichisches Familienrecht 1911, str. 123, Dr. Armin Ehrenzweig: System des österreichischen allgemeinen Privatrechts, čtvrté vydání 1907, druhý svazek str. 418, a další vydání, zejména vydání šesté z roku 1924, druhý svazek str. 94, Dr. Robert Mayr: Lehrbuch des bürgerlichen Rechtes 1923, IV. kniha, str. 59. Dlouholetá praxe bývalého nejv. soudu ve Vídni rozuměla § 110 obč. zák. v ten smysl, že rozvod odčiněn je obnovením soužití jen, bylo-li soudu — zajisté o b ě m a manželé — oznámeno, odvrátila se však r. 1895 vlivem článku Neumanna-Ettenreicha na krátkou jen dobu od původního výkladu § 110 — vlastně jen zakolísala, vrátivši se r. 1902 k původnímu výkladu. Přesto, že praxe stálá má důležitý význam v právním životě, přece jen argumentem při výkladu zákona není. Nejvyšší soud dospěl k zásadě, vyjádřené právní větou především m l u v n i c k ý m r o z b o r e m § 110 o b ě z á k. První část první věty. »Geschiedenen Ehegatten steht es frei sich wieder zu vereinigen«, má-li míti, jak o každém zákonném ustanovení předpokládati sluší, p r á v n í význam, zajisté znamenati nemůže, že zákon rozvedeným manželům nezabráňuje v p o u h é m f a k t u opětného soužití, že nezakazuje manželům, ač rozvedeným, se sdružiti; znamená tudíž nutně — má-li vůbec právní význam — že pouhé vůli rozvedených manželů zůstává obnovení m a n ž e l s k é h o soužití, t. j. obnovení stavu stávavšího před rozvodem, čili že n á v r a t e m r o z v e d e n ý c h m a n ž e l ů k s o u ž í t í o d č i n ě n je rozvod. Od této první části středníkem oddělená druhá část první věty: »doch muß die Wiedervereinigung bei dem ordentlichen Gerichte angezeigt werden« — gramatickou úpravou svou znamená příkaz s á m o s o b ě s t o j í c í, totiž jen příležitostně projevený, nikoliv o r g a n i c k ý s první částí souvislý příkaz: to mluvnicky zdůrazňuje spojka »doch« (viz: Adelung, gramatisch-kritisches Wörterbuch der hochdeutschen Mundart, pod heslem »doch« sv. I. str. 1505—1507), jež, rozdělujíc dva výroky, každému z nich zachovává samobytnost, totiž smysl mu vlastní, nepřipouštějíc splynutí obou výroků v jeden organický celek. Tuto disjunktivní funkci spojky »doch« nelze přehlédnouti. Sloučení obou výroků v organický celek, v němž by ovšem oznámení na soud podmiňovalo rozvod rušící

účinek sejiti se rozvedených manželů, vyžadovalo by spojení obou výroků slovíčkem »falls« čili »wenn« (sie die Wiedervereinigung dem Gerichte anzeigen) nebo i »nachdem« ... angezeigt haben). Kdyžť však zákon nesloučil oba výroky v jeden, nýbrž od sebe odloučil slovíčkem »doch«, pak zůstává nedotčen smysl každého z obou výroků, totiž jednak, že pouhá obnova manželského soužití rozvedených manželů ruší rozvod, jednak že návratem k manželskému soužití nastavší zrušení rozvodu oznámiti je na soudě. Důvod tohoto příkazu, jenž není ani podmínkou rušícího účinku obnoveného soužití, aniž je doprovoden vyhrůžkou nějaké újmy, byl-li opomenut, je zcela zjevný; příkazujeť státní zájem na patrnosti právního stavu nastavšího obnovou soužití v manželství přece soudním aktem rozvedeném i změnu jeho učiniti patrnou — jen patrnou, nic více. V další větě: »Wollen die Ehegatten nach einer solchen Vereinigung geschieden werden, so haben sie eben das zu beachten, was in Rücksicht auf die erste Scheidung vorgeschrieben ist« — slovo »solchen« nezavdává důvodu k pochybnosti; neboť poukazuje a poukázati může jen na spojení, jehož hmotněprávní účinek nestanoven je v první části první věty § 110; druhá část — jak bylo dokázáno — není hmotněprávního významu, nýbrž jen formálním, pořádkovým příkazem, postrádajícím nad to kterékoliv sankce (lex imperfecta). Ostatně jak slovo »solchen« se dostalo do textu § 110, o tom bude ještě zmínka v rozboru genese tohoto paragrafu. Výsledek získaný gramatickým rozбором je dokonale potvrzen dějinným vývojem § 110. § 103 Josefinského zákonníka (patent ze dne 1. listopadu 1786, III. hlava) znějící: »den auf solche Art getrennten Eheleuten steht zu allen Zeiten frei sich gegen blosse Anmeldung bei ihrer Obrigkeit oder Gerichtsstelle wieder zu vereinigen«, zavdal příčinu k pochybnostem; neboť Dolno-rakouský appelační soud požádal po rozumu odst. 3. uvedeného patentu (Nur wenn dem Richter . . . ein gegründeter Zweifel über den Vorstand des Gesetzes auffiele, soll die höchste Entschliessung durch die vorgesetzte Behörde eingeholt werden) o autentický výklad, k němuž došlo dvorským dekretem ze dne 16. září 1796 čís. 310 sb. z. s.: »Sobald Eheleute, zwischen denen eine Sonderung von Tisch und Bett nach den Gesetzen bestanden hat, sich in der Ehe wieder vereinigen, so ist diese Vereinigung, wenn auch die Anmeldung bei der Gerichtsstelle oder Obrigkeit unterlassen wurde, dermassen wirksam, daß es dadurch von der ehemals bestandenen Scheidung und von allem, was hierwegen verhandelt worden, ganz abkommt und diese Eheleute in ihre vorigen Rechte und Pflichten dermassen zurücktreten, daß, falls sie in der Folge sich wieder trennen wollen, all dasjenige beachtet werden muss, was das Gesetz bei einer ersten Sonderung von Tisch und Bett vorschreibt«. Nesprávné je tudíž mínění, jakoby zmíněný § 103 Jos. zák. byl podmiňoval zrušení rozvodu ohlášením obnovy soužití na soudě; vedle autentického výkladu stanovil § 103, tudíž od samého počátku, že obnova manželského soužití sama sebou ruší rozvod, a vedle toho přikázal obnovu soužití ohlásiti vrchnosti nebo soudu. Západohaličský zákonník z r. 1797 — původní to zároveň návrh občanského

zákonníka — zanechav dikci všem dvorským dekretům vlastní, plně zachoval materiální obsah dvorského dekretu z r. 1796 v tomto znění: »Geschiedenen, welche nur von Tisch und Bett getrennt sind, steht frei sich eigenmächtig wieder zu vereinigen. Wollen sie nach einer solchen Wiedervereinigung wieder geschieden werden, so haben sie sich diesfalls ebenso zu verhalten, wie es für die erste Scheidung vorgeschrieben ist«. O oznámení na soudě už ani zmínky. Při poradě kompilační komise v 13. zasedání dne 29. března 1802 jednomyslným usnesením vsunuta byla mezi prvou a druhou větou slova: »doch muss die Wiedervereinigung bei dem ordentlichen Gerichte angezeigt werden«. Důvod této interpolace je dokonale osvětlen protokolem o tomto sezení (Ofner, der Urentwurf des bürgerl. Gesetzbuches I. str. 134) k § 110: »die jur. Fak. zu Innsbruck und das Appellationsgericht in Ostgalizien machten die Erinnerung: »das zur Wiedervereinigung wenigstens eine gerichtliche Anmeldung verlangt werden sollte, teils weil sonst leicht eigenmächtig wiederholte Trennungen geschehen könnten, teils um sich der ehelichen Geburt eines Kindes zu versichern«. Die hiesige jur. Fakultät glaubte: es solle auch Meldung geschehen, daß durch die Wiedervereinigung die vorigen Rechte aufleben. Der ersteren Erinnerung pflichtete der Referent in der weiteren Betrachtung bei, daß diese Vorsicht bereits in dem Josefinischen G. B. vorgeschrieben ist. Er schlug daher vor, nach den Worten »steht es frei sich wieder zu vereinigen« noch die Worte: doch muss die Wiedervereinigung bei dem ordentlichen Gerichte angezeigt werden, in den Text einzuschalten. Den zweiten Zusatz hingegen hielt er für überflüssig. Sämtliche Stimmen traten in beiden Punkten bei«. Budiž jen ještě podotknuto, že slova: »Wollen die Ehegatten nach einer solchen Vereinigung wieder geschieden werden« převzata jsou z § 110 Západohaličského zákoníka, kdež poukázala na obnovu soužití, jež dle bezprostředně předcházející věty sama sebou beze všeho dalšího rušila rozvod. Také proto slovo »solchen« není argumentem pro opak mínění tu hájeného, jest úplně indiferentním, rovnající se obratu »nach ihrer Vereinigung« nebo »nach der Vereinigung«, »nach vorausgegangener Vereinigung« atd. Opačné mínění poukazuje také na doslov dvorského dekretu ze dne 15. června 1835, čís. 39 sb. z. s. (otištěného v Manzově vydání při § 138 obč. zák.) a dokládá z něho, že jím byla stanovena pouze výjimka z pravidla § 110 obč. zák. toliko v zájmu dětí, zrozených z rozvedené manželky a nejsoucích s to, by samy se chránily, a nanejvýš nemohoucích přidržeti rodiče k tomu, by šetřili zákonných předpisů, ale neuznává se jím potřeba, hájiti stejným způsobem i zájmy samých manželů. S tímto názorem nelze souhlasiti. Dvorským dekretem z roku 1835 byla pouze vyplněna mezera zákona v § 138 obč. zák., jenž uváděl pro domněnku manželského zrození dítěte toliko dva případy, a to smrt mužovu a úplné zrušení manželského svazku, jímž dlužno rozuměti pouze rozlukou manželství. Dvorský dekret rozšířil předpis § 138 i na rozvod manželství (sr. Stubenrauch, Komentář k obč. zák. VIII. vydání I. sv.

str. 215, Mayr: Bürgerliches Recht 1923, čtvrtá kniha str. 88, 89) a byl vydán jedině k tomu účelu, nebylo však nijak úmyslem jeho vykládati předpis § 110 obč. zák. ve směru zastávaném opačným míněním. Bylo v něm pouze stanoveno, že dlužno dokázati, že rozvedení manželé obnovili manželské společenství a jedním takovým důkazním prostředkem bylo i oznámení o opětném spojení podle § 110 obč. zák. Nelze tedy ani z tohoto dvorského dekretu vyvozovati, že by se vyžadovalo k tomu, by rozvod pozbyl právních účinků, soudního oznámení o opětném spojení rozvedených manželů. Kromě právě uvedených důvodů, čerpaných z mluvnického rozboru zákona a jeho historické geneze, vedou k názoru zastávanému plenárním senátem též důvody další. Jest to především povaha věci a zřejmý úmysl zákonodárce. Opětné spojení znamená činné odpuštění poklesků, jež byly příčinou a důvodem rozvodu: jestliže tedy jen jeden manžel měl důvod k nastalému rozvodu, odpouští opětným spojením on, měli-li důvod oba, odpouští oba, a věc má se tak, jakoby žádný důvod rozvodu byl vůbec zavdán nebyl a tedy rozvod byl vůbec nenastal. To je tedy důvod předpisu, že po opětném spojení musil by se vymoci nový rozvod, neboť opětným spojením starý rozvod pozbyl účinku, protože odpuštěním pozbyl účinku jeho důvod. Tu je zřejmo, že povaha věci vyžaduje jen opětného spojení a na oznámení že nesejde. Neboť odpuštění neuskutečňuje se snad teprv oznámením, nýbrž právě již opětným spojením. Ale právě proto, že byly opětným spojením staré prohřešky, tvořivší důvod rozvodu, odpuštěny, tedy zničeny a neexistují více, je třeba, aby manžel, který chce nový rozvod, prokázal nový důvod rozvodu nastalý teprve po opětném spojení anebo, aby se opět oba na opětném dobrovolném rozvodu dohodli a soud jim ho povolil. Oznámení tedy není k právní účinnosti opětného spojení třeba. Jaký také mělo by to důvod, aby soud musil se o tom napřed dovědět. Neboť i když se o tom nedoví, nezvrátí tato jeho nevědomost nijak fakt nastalého odpuštění: nemůže ho zvrátiti, jako k němu nemůže ničím přispěti: neboť kdyby manželé naopak opětné spojení sice oznámili, avšak je neuskutečnili, oznámili je tedy falešně, na př. předem a než by k tomu došlo, změnili by svůj úmysl, nebylo by to ničím, jako naopak uskutečnili je, ale neoznámí, je to vším. Jestliže manželé skutečně nastalé opětné spojení soudu oznámili, netřeba vyšetřovati už opravdovost jich úmyslu. A v tom spočívá právě všecek a jediný význam oznámení, že oznámenému opětnému spojení přísluší význam nastalého odpuštění, tudíž význam právní skutečnosti zrušující rozvod, bezpodmínečně čili že zakládá o tom praesumpci juris et de jure, kdežto nebylo-li opětné spojení oznámeno, lze se o to přítí na př. činiti námitku, že spojení obmýšleno bylo jen na zkoušku, tedy jen podmíněčně, a že se manžel přijímající druhého na milost nechtěl svých práv rozvodem nabytých ještě vzdáti. Tak docházíme výkladem našeho předpisu k stejnému výsledku, jaký nyní stanoví osnova k novému občanskému zákonu v § 110 řkouc, že právně účinným stává se opětné spojení jich společným oznámením soudu, stejný účinek že

však má i neoznámené spojení, lze-li z okolností míti za to, že bylo obmyšleno jako trvalé. O přivlastku »společné« oznámení níže, zde stačí podotknouti, že nevadí-li neoznámení vůbec, nevadí ani oznámení jen jednostranné. Žádného oznámení vůbec nežádá § 1587 něm. obč. zák., řka, že obnovili-li manželé manželské společenství po jeho zrušení (rozvodu), odpadají účinky se zrušením (rozvodem) spojené. V úvahu přicházejí posléze též požadavky praktického života. Manželé zpravidla nejsou si vědomi předpisu, že opětné spojení musí se oznámiti, také obecnstvo jej vůbec nezná a tu opětné spojení by mohlo trvati sebe déle na př. 30 let, nebo až do smrti, ale nemělo by právního účinku, nýbrž manželství pořád by platilo za rozvedené a manželka, která by v důvěře v opětné spojení počítala s právy manželky nerozvedené, zejména s právem dědickým a dodejme i alimentacním, byla by v této důvěře zklamána, a zklamání by byli i všichni, kdo počítajíce se skutečným stavem spojení — vzpomeňme tu nauky Wellspacherovy o důvěře v zevní skutkové stavy (Vertrauen auf äussere Tatbestände) — dodávali by manželce na její objednávku její nutné neb stavu manželovu přiměřené potřeby jako šat a pod. K tomu dodati sluší, že manželka rozvedená nesleduje manžela svého ani v sudišti ani v právu domovském a příslušnosti státní, pak-li ji manžel změní. Z těchto důvodů dospěl plenární senát k zásadě vyjádřené právní větou.

Čís. 7623.

Z knihovní poznámky, že stroje a zařízení jsou věnovány ku provozu tiskárny a tvoří její příslušenství ve smyslu §§ 293 a 297 obč. zák., nelze ještě usuzovati, že jsou příslušenstvím nemovitostí, v nichž jsou umístěny, nanejvýš, náleží-li nemovitosti osobě rozdílné od majitele tiskárny.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, R I 993/27.)

Soud první stolice zrušil exekuci proti Karlu Š-ovi na stroje v tiskárně, ježto stroje podle vůle majitele domů projevené poznámkou v pozemkové knize jsou věnovány provozu tiskárny jako nezbytně nutné a tvoří podle §§ 293, 297 obč. zák. příslušenství nemovitosti, pročez jest podle § 252 ex. ř. samostatná exekuce na ně nepřipustná. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by pokračoval v prodejovém řízení i ohledně strojů. Důvody: Poznámka podle § 297 a) obč. zák. může býti učiněna na základě listiny, mající náležitosti §§ 26, 27, 31, 32 kn. zák. Usnesení krajského soudu ze dne 10. května stalo se podle vysvědčení okresní politické správy, jímž nebylo nic jiného doloženo, než že se v domech čp. 69 a 115 v K. provozuje s firmou Karel Š. živnost knihtiskařská a že se k provozování této živnosti používá strojů, v seznamu uvedených. Podle usnesení bylo ve vložkách 69 a 115 pozemkové knihy poznamenáno pouze, že